

A PDF fájlok elektronikusan kereshetőek.

A dokumentum használatával elfogadom az
[Europeana felhasználói szabályzat](#)át.

Pap: Hopp! Dominus, én is itt vagyok, úgy fázik a lábom, szinte megfagyok.

Pásztor: E közt a két hegy közt hideg szél csatázik, megfázik az ember, ha nem pálinkázik. Mikor az én apám fiatal ember volt, házasodni akart, de semmie sem volt. Csak elküldött a malomba, hogy öröljek hamar, ha nem egyebet. bár egy kötés szalmát, hogy e szerint megperzseljük. A molnár se vette tréfára a dolgot. Elővette a lisztes lapátot, hátamat-fejemet jól összeagyabugyázta. Én se vettem tréfára a dolgot. Útamba keltem. Útamban találtam egy katonatisztet. Az a katonatiszt mind arra ingerelt, hogy menjek, lássam Budapestet. Beállottam a dongai királyhoz. Minden esztendőben egy pár, két pár szunyogot levágtam, lénungomról lemondtam, e szerint pásztor lettem.

Angyal: Én kis orátor, híres prókátor. Most jöttem nem rég Franciaországból. A ki versemet meg akarja hallgatni, s kezével pénzt, petákat nem ad, Szerecsenországban baglyok temetik.

Király: Tekintetes nemes ország-világ. Én vagyok egy rózsaszál virág. Nézz szemembe ki vagyok én. Én vagyok egy légszeg (?) vitéz ember, a ki egy csapásra huszonötöt levág. Derék bagoly madár meg nem ijeszt engem, mert a sötét felleg jól oltalmaz engem. Magyar hazámban most karácsony napja. Eredj jó szolgálóm; nyisd fel a kamrát, hozz fel asszonyodnak megsütött kalácsát!

Erdélyi örmény panaszos ének.

Közli: *Dr. Gopcsa László.*

(A február 28-iki ülésen tartott felolvasásból.)

Nemsokára az örményeknek Erdélybe való költözése után, tehát ezelőtt valami 200 évvel keletkezett egy czim nélküli hosszabb verselmény, a mely panaszkodik arról, hogy az örmények kereskedelmére bénítólag hat az, hogy már az oláhok és zsidók is szedik a báránybőröket, a melyek az örményeknek egyik legfőbb kereskedelmi és kiviteli cikke voltak. A nyelvészetiileg igen érdekes eredeti szöveget más alkalommal közlöm, itt a néprajzilag is érdekes verset csak magyar fordításban mutatom be.

Sajnálom, ti drága szövetek,
Hogy kés vágta el éltetek.

Jaj nekünk, már minden elveszett,
Szomorúságunk elérkezett.

Gyorsan elmúlt az idő,
 Már minden semmisülendő.
 Való igaz, szegények lettünk,
 Nehéz lett kenyérkeresetünk.
 A kéznek nincs hogy mit csináljon,
 A vaknak nincsen hogy mit lásson,
 Az örménynek nincs miért járjon.
 Ha lóhátra ülsz, gyalog vagy,
 Minden tudásod cserben hagy.
 Útra kelve, sok kárt teszel,
 Semmi hasznod, hogyha veszel.
 Felrepültek a bankók a mennyekbe,
 Vesztünkre jött a sok idegen ide.
 Kevés maradott a sokból nékiünk,
 Jól számítva is üres erszényiünk.
 Malozsát végy, kökény lesz belőle,
 Ha sajtot gyursz, por lesz belőle.
 Menj a padlásra, házad beszakad,
 Sátorruddból paszújkaró marad;
 Megváltozott már sok finom szövet,
 Azokból sok bártfai vászon lett;
 Ez még hagyján, majdnem semmi,
 Örvendj, ha tudsz menekedni.
 Szikkadt talpért fogsz járkálni,
 Házról házra fogsz te járni,
 Sok jó embert fogsz meggyőzni,
 Míg arra te rá fogsz jönni,
 Nincs értelme kiabálni.
 Se portékám se pénzem nincsen,
 Fiú s jó feleség minden kincsem,
 S ha Istennek én rám semmi gondja,
 Én sem vagyok báránynak bolondja.
 De azért megnyugszom, Istenem;
 Mert te tudod mi kell nekem.
 Mind az, mit ember magának akar,
 Legyen jó vagy rossz, eltűnik hamar.
 Vigyázz, ha báránybőrt veszel, arra,
 Hogy báránynak juhállat az anyja.
 Örmény a báránybőrt szedjed,
 Oláh te a pénzt zsebeljed.
 Mert az üzlet semmit sem fog behaj-
 tani;
 Oláh boldog, örmény pedig fog sohaj-
 tani.
 Jaj annak, a ki el fog esni,
 A ki szed, fog sohajtozni

És a pénzt ki fogja adni.
 A bárány kiáltja: be-be-be,
 Te pedig hogy neked vége.
 A bárányaprólék jól esik,
 De a kár az már nem jól esik:
 Mert akkor a zsebed meg nem telik.
 Lőrincz, Lőrincz Debreczenbe,
 Bőrbe, bőrbe, báránybőrbe,
 Nincsen pénz, azt mondja a vevő,
 Üsse meg a juhat a mennykő.
 De nincs ok, hogy miért neheztelj,
 Mert a mi előjön, azt veszel.
 Oláh mondja: hop, hop, hop,
 Örmény mondja: kop, kop, kop.
 De a bárány azért kelt fájdalmat,
 Mert még a zsidó is vásárolgat,
 A ki értékére váltót adott,
 Megeván az örmény izzadságot;
 Mert örvendett, mikor eladta
 S a nyereséget hamar kikapta.
 Ő szintén bajjal megmenekedett,
 Míg én háromból kapok csak egyet.
 A báránybőrnek elmúlt ideje,
 Eljött a rókabőrnek ideje,
 És ha már belebuktam a sok bá-
 ránybőrbe,
 Véletlenül ráakadtam sok róka-
 bőrre,
 Mert gondoltam, ezek begyógyítják a
 kárt.
 Nem tudom tehát, hogy nekem mit
 kell tennem,
 Hogy a rókabőröktől is megmene-
 kedjem.
 Brassai árút veszek majd farsangon,
 De azért rókabőrökkel álmodom.
 Azt gondolom mindig, hogy meg-
 menekedem,
 De mindig csak a kárral kell ébre-
 deznem.
 És mikor a rókáktól menekedtem,
 Azután én nyulbőröket vettem;
 De félek, hogy azok is megcsal-
 nak,
 Nekem nem marad más, mint sza-
 la djak.